

ÞAD KOM AÐ
NORÐAN

GUÐNI LÍNDAL BENEDIKTSSON

ÞAÐ KOM AÐ

NORÐAN

EFTIR
GUÐNA LÍNDAL BENEDIKTSSON

Það kom að norðan

ISBN 978-9979-0-2455-2

© 2020 Guðni Líndal Benediktsson

© 2020 Teikningar: Ari Hlynur Guðmundsson Yates og Lea Mylb

Ritstjóri: Sigríður Wöhler

Yfirlestur og álit: Dröfn Vilhjálmsdóttir bókasafnsfræðingur,

Júlíana Thoroddsen og Karl Ýmir Jóhannesson grunnskólanemendur

Málfarsyfirlestur: Ingólfur Steinsson

1. útgáfa 2020

Menntamálastofnun,

Kópavogi

Hönnun og umbrot: Menntamálastofnun

Prentvinnsla: Prentmiðlun ehf. / Lettland

Bók þessa má eigi afrita með neinum hætti, svo sem með ljósmyndun, prentun, hljóðritun eða á annan sambærilegan hátt, að hluta til eða í heild, án skriflegs leyfis höfunda, myndskreyta og útgefanda.

Efnisyfirlit

Helstu persónur 4

HAFIÐ GEFUR 5

TÝNDI KÖTTURINN 14

DRAUGABÆR 23

GÖNGIN 31

„EKKI FARA“ 41

ÓVÆNTUR BJARGVÆTTUR 51

ELSKU BÖRN 59

HAFIÐ TEKUR 70

HELSTU PERSÓNUR

ARNA

Fjórtán ára spretthlaupari sem vildi alls ekki flytja á Siglufjörð. Á það til að vera frekar svartsýn.

ÐAVOR

Besti vinur Örnú, ráðagóður, óþolandi jákvæður. Flutti til Íslands frá Króatíu fyrir þremur árum.

INGA

Litla systir Örnú, orkumikil og oftast mjög pirrandi. Hún er næstum orðin algerlega blind.

LOVÍSA

Mamma Örnú og Ingu. Nýráðin í mikilvæga stöðu á Siglufirði en mun líklega missa þá vinnu eins og allar hinar.

RAGGI

Nítján ára, stórhættulegur, keyrir um á mótorhjóli. Var í fangelsi, líklega fyrir morð.

ÞÓRÐÍS

Hótelstýra sem hatar börn út af lífinu. Öskrar, æpir og er hissa á að hótelið standi tomt.

HAFIÐ GEFUR

Ég heiti Arna. Ég er fjórtán ára. Ég er ein af þeim sem lifðu af.

Ég veit ekki hvað fólk heldur að hafi gerst, en ég skal gera mitt besta að segja frá minni upplifun af atburðum helgarinnar. Þetta mun hljóma ótrúlega en ég sver að þetta er allt saman dagsatt.

Ef þú ert að lesa þetta bréf, þá er enn von. Ég skal byrja á byrjuninni.

Ísjakinn kom að landi í byrjun ágúst.

Gömlu karlarnir sem höfðu búið á Siglufirði alla sína tíð stóðu niðri við höfn og skeggræddu uppruna hans meðan hópur sjómanna dró hann upp úr sjónum. Kannski kom hann frá Grænlandi, Svalbarða eða jafnvel alla leið frá

Norðurpólnum. Við komumst aldrei að því, enda skipti það engu máli. Það þurfti fjóra menn með króka og reipi til að koma honum á þurrt.

Ástæðan fyrir því að bæjarbúar hópuðust saman til að skoða ísjakann var ekki sú að enginn hafði neitt betra að gera. Vissulega spilaði það inní, Siglufjörður var einstaklega kyrrlátur þessa helgi. En stóra málið var að eitthvað var frosið inni í honum. Eitthvað dökkt og hringlótt. Hamrar, meitlar og sagir voru notaðar til að losa klakann utan af fyrirbærinu og fyrr en varði blasti það við þeim.

Það var egg.

En þetta var ekkert venjulegt egg. Það var á stærð við fótbolta, kolsvart á litinn og alsett þrútnum æðum. Það var pikkfrosið en annars vel varðveitt.

Bæjarbúum varð samstundis ljóst að þetta væri gríðarlega mikilvægur fundur.

Enginn vissi hversu lengi þetta egg hafði verið fast í ísnum – það gæti allt eins hafa verið þar í tug þúsunda ára. Einhver hafði á orði að sérfræðingar í Reykjavík þyrftu að fá það í hendurnar áður en það bráðnaði og skemmdist. Aðrir stoltari menn settu hnefann í borðið og kröfðust þess að eggðið yrði ekki flutt út fyrir Siglufjörð – það var jú fundið þar.

Ég vildi óska þess að ég gæti farið aftur í tímann og varað alla við, sagt þeim frá hryllingnum sem beið þeirra. Ef þeir hefðu bara skilið það eftir í ísnum, þá hefði ekkert af þessu gerst.

Að lokum kom í ljós að ekkert yrði gert við eggðið fyrr en eftir fjóra daga. Verslunarmannahelgin var nýhafin og allt var lokað fyrir sunnan. Engar rannsóknarstofur voru opnar þar til á þriðjudeginum.

Helmingur íbúa Siglufjarðar hafði farið fyrr um morguninn á útihátíðir á Akureyri og víðar. Eftir því sem ég best vissi vorum við

í raun bara þrír krakkar eftir í öllu plássinu – ég, Inga litla systir og besti vinur minn, Davor. Það er skemmst frá því að segja að ég var ekkert sérlega spennt yfir því að vera ein eftir í tómum bæ meðan allir aðrir skemmtu sér.

Ég flutti til Siglufjarðar fyrir fimm mánuðum. Þar á undan bjó ég í Borgarnesi, Kópavogi, Kjalarnesi og Vík í Mýrdal. Ég veit, við flytjum ansi oft. Mamma mín heitir Lovísa og hún er einstaklega láginn við að missa vinnuna. Í hvert sinn sem hún fær nýtt starf þá tilkynnir hún okkur systrunum að nú sé þetta loksins komið og við þurfum ekki að hafa áhyggjur af neinu framar. Í hvert skipti sem hún er rekin er hún jafn hissa. Það er nefnilega aldrei henni að kenna hvað hún mætir seint og illa, sjáðu til.

Ég þekki pabba minn ekki neitt en mér skilst að hann hafi það ágætt einhversstaðar í suðurhluta Frakklands með nýju konunni sinni. Því minna sem ég skrifa um hann, því betra.

Systir mín heitir Inga, hún er algjört gerpi. Hún er tólf ára gömul og getur verið gjörsamlega óþolandi. Hún æfði íþróttir í gamla daga, rétt eins og ég, en getur það ekki lengur. Hún var greind með ólæknandi sjúkdóm fyrir tveimur árum og er nánast alveg búin að missa sjónina. Læknarnir segja að hún verði orðin alveg blind innan árs. Mesti skellurinn við greininguna var að geta ekki lengur lesið myndasögur. En hún er orðin algjör sérfræðingur í hljóðbókum í staðinn. Það er fátt sem gleður hana meira en að bregða mér þegar það er orðið dimmt og við sjáum hvorugar neitt. Algjört gerpi.

Ég flutti hingað í mars. Það er varla til verri tími til að byrja í nýjum skóla. Í mars er veturinn næstum búinn, allir hafa kynnst öllum og prófin eru alveg að breyta á. Ég mætti ný í bekkinn eins og geimvera og enginn nennti að tala við mig.

Enginn nema Davor.

Hann flutti til landsins frá Króatíu fyrir þremur árum og er strax orðinn grunsamlega góður í íslensku. Ég held hann sé vélmenni. Hann er ópolandi jákvæð týpa. Fyrir honum eru ekki til nein vandamál, bara lausnir. Svo virðist hann kunna nánast hvað sem er – smíða hús, blanda steypu, keyra traktor, sigla bát, laga tölvur. Hann er alltaf með eitthvað nothæft í vasanum, eins og reipi eða kveikjara eða upptakara – sannur skáti. Pabbi hans er trillukarl og mamma hans vinnur í mótuneytinu í skólanum. Íslenskan þeirra er ekki alveg jafn góð og hans en þau reyna sitt besta.

Eins og ég sagði, þá vissi ég ekki betur en svo að við þrjú værum einu krakkarnir sem fóru ekki á útihátíð þessa verslunarmanna-helgi. Ég og Inga röfluðum eins mikið og við gátum en mamma hlustaði ekkert á okkur. Hún var föst í vinnu og hafði engan tíma til að skemmta sér.

Mamma var framkvæmdarstjóri á Síldarminjasafninu. Þessi ráðning hafði komið okkur öllum á óvart. Hún sem hafði aldrei áður komið á Siglufjörð og vissi nákvæmlega ekkert um síld. En kaupið var gott og samningurinn var varla kominn út úr prentaranum þegar hún hafði skrifað undir. Þetta þýddi að hún vann myrkranna á milli. Hún var sannfærð um að verslunarmannahelgin yrði besti tími ársins fyrir safnið og þess vegna hélt hún því opnu. En hún misreiknaði sig greinilega, því safnið stóð galtómt.

Þess vegna fóru sjómennirnir með eggid þangað inn.

Eitt sýningarrýmið var endursköpun á gamaldags frystihúsi. Kuldinn þar var fullkominn til að vernda eggid. Þeir drösluðu því þangað og komu því fyrir ofan í kerfi fullu af ís.

Mamma var hæstánægð með að umgangur væri í safninu. Hún var viss um að þetta egg myndi bjarga ferðamannaiðnaðinum í bænum og koma safninu á kortið.

Þessa nótt geltu allir hundarnir í bænum viðstöðulaust. Sama hvað eigendurnir reyndu, þá var engin leið að þagga niður í þeim.

Morguninn eftir voru tugir bæjarbúa horfnir.

TÝNDI KÖTTURINN

Það var um ellefu leytið á laugardeginum sem ég fékk símtal frá Davor. Mamma hans hafði rífið hann eldsnemma á fætur og sent hann út að leita að kettinum þeirra, honum Filippusi. Hann var fimmtán ára gamall, spikfeitur og hundleiðinlegur. Svo vantaði á hann rófunu. Þau höfðu fengið hann frá Kattholti um svipað leyti og ég flutti í bæinn. Hann svaf alltaf inni en hafði ekki skilað sér heim um kvöldið.

Davor hafði gengið um allt hverfið en hvorki séð tangur né tetur af kettinum. Ég ákvað að slást í för með honum því ég hafði ekkert annað að gera. Þarna var botninum náð. Að eyða skemmtilegasta degi ársins leitandi að ketti sem ég þoldi ekki.

„Ég skil ekki hvers vegna þú ert svona pirruð yfir þessu.“ sagði Davor í þriðja skiptið á innan við hálf tíma. „Við erum ekki með neina verslunarmannahelgi í Króatíu og öllum líður bara ágætlega.“

Ég hunsaði hann og hélt leitinni áfram. Ég var ekki í skapi fyrir að láta hressa mig við. Það leið ekki á löngu þar til við áttum bara einn leitarstað eftir: Risastóra hótelið á höfninni. Við læddumst bæði yfir bílastæðið. Við höfðum engan áhuga á því að gera vart við okkur. Þórdís hótelsþýra var þekkt fyrir að vera gríðarlega illa við börn. Allir litlu krakkarnir voru sannfærðir um að hún væri norn.

„Sko, sjáðu! Þarna er hann!“ pískraði Davor og benti undir fínan bíl. Þar lá spikfeiti kötturinn og starði fjandsamlega á okkur. Auðvitað þurfti hann að vera hjá hótelinu, af öllum stöðum. „Komdu, kallinn. Psspsspsspss!“

Ég stóð vörð meðan Davor skreið undir bílinn og glímdi við hvæsandi óskapnaðinn. Hvert sem ég leit var enginn sjáanlegur. Ég var fegin að enginn væri nálægur en á sama tíma fannst mér það mjög undarlegt.

Allar búðir voru opnar í dag, hvar var allt fólkið?

Davor náði Filippusi að lokum og dró hann undan bílnum með miklum látum. En þegar hann reisti sig við, hallaði hann sér á bílinn og þjófavörnin fór í gang. Það var þá sem ég áttaði mig á að þetta var ekki hvaða bíll sem er, þetta var bíllinn hennar Þórdísar.

Áður en við vissum af var hún mætt. Hún var klædd í fínu dragtina sína, með hárið í stífum snúð, stífmáluð og fjúkandi reið á svip. Hún arkaði til okkar og við skruppum saman af ótta. Þórdís var bæði stór og mikil. Hún gnæfði yfir okkur og orgaði svo hátt að við heyrðum ekki lengur í þjófavörninni.

„Hvern fjandann þykist þið vera að gera við bílinn minn, krakkaskrattarnir ykkar? Vitið þið hvað hann kostar? Hafið þið efni á að laga hann? Ha?“

Meira að segja kötturinn hætti að hreyfa sig og starði á þessa kolbrjáluðu konu. Þórdís var þekkt fyrir að vera alltaf í vondu skapi. Þórdís hafði áður öskrað á okkur fyrir það eitt að koma nálægt hótelinu. Ég veit ekki hvað varð til þess að hún hataði börn en það hlaut að hafa verið eitthvað svakalegt.

„Ég sver það hér og nú, ef ég sé ykkur nálægt þessu bílastæði aftur þá hringi ég á lögregluna svo hún geti hirt af ykkur líkin!“

Við heyrðum ekki það sem hún gargaði næst því við hlupum í burtu eins hratt og við gátum. Ég æfi frjálsar íþróttir og ég sérhæfi mig í spretthlaupi. Það kom að góðum notum í aðstæðum sem þessum.

Við flúðum meðfram sjónum þar til við komumst í hvarf. En þar tók ekkert betra við.

Hjá einum beituskúrnum var hávaxinn strákur með kolsvart hár. Hann var í leðurjakka og sat á háværa mótorhjólinu sínu sem allir í bænum þekktu. Þetta var Raggi. Hann var nítján ára gamall og allur skólinn vissi að hann var nýkominn úr fangelsi. Enginn vissi hvað hann hafði gert en flestir voru sannfærðir um að hann væri morðingi. Ég hafði oft séð hann bruna um bæinn á hjólinu sínu en ég

hafði aldrei heyrt hann segja eitt aukatekið orð. Ég hafði í raun aldrei komið nálægt honum.

Við hlupum beint í flasið á honum og þurftum að snarstansa til að rekast ekki í hjólið hans. Davor er alltaf mjög rólegur en meira að segja hann stirðnaði af ótta. Raggi var nefnilega vopnaður. Hann hélt á opnum vasahníf og starði á okkur.

„Fyrirgefðu, ekki skera okkur.“ var það eina sem Davor gat komið út úr sér.
„Ég er með kött.“

Raggi virti fyrir sér Filippus í langa stund og lét hnífinn dansa milli fingranna. Í hinni hendinni hélt hann á útskorinni uglu.

„Þetta er ekkert smá flott ugla, varst þú að gera hana?“ spurði ég aulalega því mér datt ekkert skárri í hug.

Raggi svaraði engu og herti gripið á hnífnum. Hann steig af hjólinu án þess að taka af okkur augun.

Við þurftum engar frekari útskýringar og létum okkur hverfa. Það var engin spurning, þessi maður var morðingi. Fyrst að hann var í bænum þessa helgi, þá var enginn óhultur.

Filippus virtist feginn að komast heim en Davor botnaði ekkert í því hvers vegna hann vildi ekki borða neitt. Vanalega ryksugaði hann matinn upp á nokkrum sekúndum en núna leit hann ekki við honum.

Davor hafði miklar áhyggjur af þessu öllu saman en ég hafði öðrum hnöppum að hneppa. Inga systir hafði heyrt í okkur nálgast og rölti til okkar með blindrastafinn sinn. Hún var áhyggjufull á svip, sem var afar óvanalegt. Þegar ég spurði hana hvað væri að, þá sagði hún að mamma væri gufuð upp. Ég benti henni á að hún væri örugglega í vinnunni og hefði gleymt símanum sínum einhvers staðar, en Inga

var sannfærð um að hún hafi ekki komið heim um nóttina.

Það var ekkert óeðlilegt við að mamma kæmi seint heim. Oft þurfti ég að elda kvöldmat og neyða Ingu til að læra heima, ég var orðin vön því. Ég braut heilann en mundi ekki hvort ég hafi heyrt í mömmu um nóttina. Og þó, ég hafði heyrt ískur í glugganum hennar. En kannski hafði mig dreymt það.

Ég fór heim með Ingu til að skoða svefnherbergið hennar mömmu en þar var ekkert undarlegt að sjá. Búið var um rúmið hennar og vinnufötin voru hvergi sjáanleg.

„Það er skrítin lykt hérna.“ sagði Inga staðföst en ég fann ekki neina.

Nefið á Ingu virtist verða öflugra eftir því sem sjónin varð verri. Oft gat hún þulið upp allt það sem var í köku bara með því að hnusa af henni. En mér þótti þetta herbergi lykta ósköp eðlilega.

Það var þó eitt sem ég kom auga á sem Inga hafði ekki séð. Hún skynjaði að ég hikaði þegar ég kom auga á það, en ég gat ekki fengið sjálfa mig til að segja henni frá því. Ég vildi ekki hræða hana.

Á utanverðum glugganum var handafar.

Það var rautt.

DRAUGABÆR

Ég hringdi í farsímann hennar mömmu og Síldarminjasafnið stanslaust í hálf tíma áður en ég gafst upp. Eitthvað stórkostlega furðulegt var í gangi.

Ég hafði platað Ingu systur til að hlusta á hljóðbók svo ég gæti náð í Davor og sýnt honum handafarið. Við vorum sammála um að þetta hlyti að vera blóð. Útlínurnar voru dekkri en miðjan og sums staðar var það orðið brúnt að lit. Einhver hafði hallað sér að rúðunni um nóttina með blóðuga hönd. En sá hinn sami hafði ekki reynt að opna gluggann, því engin önnur handaför voru sýnileg. Davor reyndi meira að segja að rekja slóðina, en við fundum ekkert óeðlilegt í grasinu kringum húsið.

„Það er óþarfi að hafa áhyggjur.“ sagði Davor hughreystandi. „Þetta var örugglega

einn af sjómönnunum. Þeir eru alltaf að skera sig.“

Það var kannski rétt hjá honum, ég hafði ekki verið lengi í bænum en ég hafði oft séð karlana með plástra á hverjum fingri. En ég gat ekki hrist af mér ónotatilfinningu. Þetta handafar var undarlegt. Það var stærra en lófinn minn og fingurnir voru lengri. Þetta var greinilega far eftir fullorðna manneskju. En það voru þunnar rákir fyrir ofan hvern fingurgóm. Eins og langar neglur. Alltof langar.

Ég dró Ingu og Davor með mér í leit að mömmu. Fyrst hún var ekki heima, þá var aðeins einn annar staður sem kom til greina: Síldarminjasafnið. Á leiðinni þangað var ég vakandi fyrir mannaferðum. Eigandi blóðugu handarinnar var jú einhverstaðar í bænum. Ég hálfvegis vonaðist eftir að sjá hann, bara til að taka af allan vafa. Ímyndunaraflið vann gegn mér. Í huganum sá ég Ragga fyrir mér, stingandi allt og alla,

hangandi á gluggum í skjóli nætur,
blóðugur upp fyrir haus. En við sáum
engan á ferðinni, hvorki menn né dýr.

Mamma hafði ákveðið að lengja opnunar-
tíma safnsins yfir helgina. Það opnaði eld-
snemma og lokaði allt of seint. Því kom það
okkur á óvart að allar dyr voru læstar. Þetta
var um hádegisbilið, allt átti að vera gal-
opið. Safnið samanstendur af fimm húsum.
Það er gula bátahúsið, marglita verksmiðj-
an, græna salthúsið, rauða söltunarstöðin
og hvíta frystihúsið. Ég var enn ekki komin
með nöfnin á þeim á hreint og talaði alltaf
um þau í litum. Við gengum kringum hvert
einasta hús en hvergi fundum við ólæstar
dyr.

Inga systir var farin að ókyrrast. Meira að
segja Davor var hætt að standa á sama.
Mamma hafði útbúið litla skrifstofu í einu
horninu í bátahúsinu þannig að við héldum
þangað og dormuðum á glugganum. Það
var dregið fyrir en örlítil rífa milli glugga-

tjaldanna gerði okkur kleift að sjá inn í myrkt rýmið. Öll ljós voru slökkt. Ég skildi þetta ekki. Þarna inni var glæný sýning sem hafði kostað morð fjár. Gamlir bátar, olíutunnur, eldgömul reipi, allur pakkinn. Það var alltaf kveikt á ljósunum, nótt sem nýtan dag.

Inga togaði ópolinmóð í okkur Davor og við bönkuðum og kölluðum eins hátt og við gátum. Í langa stund gerðist ekkert. Húsið virtist galtómt.

En svo leit ég í lítinn spegil á veggnum fyrir innan. Og þar starði einhver á mig á móti. Mér brá svo mikið að ég hrasaði aftur fyrir mig og velti bæði mér og Ingu um koll. Hún sló frá sér, sármóðuguð, en ég var samstundis komin aftur á lappir. Ég gægðist aftur inn um gluggann en sá ekkert nema myrkur í speglinum. Davor skildi ekkert í mér, hann hafði ekki séð neitt sjálfur.

En ég var handviss um það sem ég hafði séð. Enginn gæti gleymt því. Það er erfitt fyrir mig að lýsa því í smáatriðum því ég hafði aldrei séð neitt í líkingu við það áður. Það var ekki með augasteina en ég var handviss um að það hafði séð mig. Eitthvað lá þarna í myrkrinu í felum með glóandi glirnur og hræðilegan munn. Allt í einu greip Inga þétt í höndina á mér og spurði hvort við hefðum heyrt hljóð. Við Davor litum hvort á annað, viss um að við hefðum ekkert heyrt. Ég greip í Ingu og tók á rás burt frá húsinu.

Við hlupum að lögreglustöðinni til að leita hjálpar en komum að tómum kofanum. Enginn var í afgreiðslunni og skrifstofan var mannlaus. Við fórum á bókasafnið en þar var allt læst. Það sama var uppi á teningnum í kjörbúðinni og sundlauginni. Við bönknuðum á dyrnar hjá nágrönnum okkar en enginn kom til dyra. Það var ekki fyrr en við komum að bakaríinu sem við sáum loksins einhvern fullorðinn. Jóí gamli, eigandi bakarísins, bisaði þar sveittur við baksturinn og haltraði svo til að fylla á kælinn.

Við ruddumst inn með látum og honum dauðbrá. Ég hef ekki tölu á því hversu oft við höfum farið í þetta bakarí til að fá okkur ostaslaufu eða snúð. Þetta var í fyrsta skipti sem ég hafði séð bakaríið tomt. Jóí var eini maðurinn þarna inni.

Við vonuðumst til að hann gæti hjálpað okkur en hann hafði engan tíma til að hlusta á furðusögur. Báðir bakararnir hans

höfðu skrópað í vinnunni án útskýringa og hann hafði þurft að baka aleinn allan morguninn. Hann var loksins að ná í skottið á sér, eins og hann orðaði það, en það var nóg eftir samt. Svitinn draup af enninu á honum og hann hóstaði í sífellu. Samkvæmt honum hafði ekki einn viðskiptavinur birst þennan daginn og hann sá fram á að þurfa að henda öllu bakkelsinu um kvöldið. Sama hvað við reyndum, þá hlustaði hann ekkert á okkur. Örvænting og pirringur óx innra með mér, það var gjörsamlega óþolandi að ekki var tekið mark á okkur.

Davor helkti í vatnsglas fyrir Jóa meðan við Inga ræddum málin úti í horni. Eitthvað verulega furðulegt var í gangi í bænum. Fólk virtist gufað upp, allt var lokað og mamma var hvergi sjáanleg. Lögreglan var ekki einu sinni til staðar.

Það var þá sem við heyrðum sprenginguna.

Í fjallinu fyrir ofan bæinn reis rykský til himins og í andartak hristist allt bakaríið. Við stöðum öll út um gluggann á eitthvað stórt hrapa til jarðar og renna niður hlíðina. Jóí kláraði úr glasinu sínu áður en hann tók til máls. „Símamastrið.“

Það var rétt hjá honum. Sama hvað við reyndum þá náðu engir símar lengur sambandi. Eitthvað hafði eyðilagt mastrið.

Eða einhver.

Nú var nóg komið. Það var engin leið að hringja á hjálp. Foreldrar Davors sinntu vanalega ræstingum fyrir hádegi um helgar en það var engin leið að vita í hvaða fyrirtæki þau væru. Við urðum að leita annað.

Ég og Inga eigum tvöfalt hjól sem við getum notað saman, og Davor á flott fjallahjól. Við kvöddum Jóa og settum stefnuna á göngin til Ólafsfjarðar. Þar hlaut einhver að geta hjálpað okkur.

En við komumst aldrei þangað.

GÖNGIN

Ég vil ítreka að allt sem stendur í þessu bréfi er dagsatt. Ég hef hvorki ýkt né breytt neinu. Sumt hljómar ótrúlega, sérstaklega það sem gerðist næst, en þú verður að trúa mér.

Við hjóluðum eins hratt og við gátum út úr mannlausum bænum. Stefnan var sett á Ólafsfjörð. Ási frændi okkar Ingu bjó þar og hann hlaut að geta hjálpað okkur. Ef hann var ekki heima þá ættum við allavega að geta notað símana okkar til að hringja í lögregluna eða björgunarsveitina eða bara hvern sem er.

Djúpstæður kvíði reis upp innra með mér þegar ég leit um öxl á Siglufjörð fjarlægjast okkur. Ég hafði aldrei kunnað sérlega vel við þennan bæ því mér fannst aldrei neitt gerast þar. En núna leið mér eins og fylgst væri með mér úr hverjum glugga.

Það tók okkur um tuttugu mínútur að hjóla upp Siglufjarðarveg að Héðinsfjarðargöngum. Ég hafði aldrei hjólað þar í gegn, enda var það bannað, en þetta voru engar eðlilegar aðstæður. Inga var orðin lafmóð þegar við nálguðumst opið á göngunum, kolsvart og ógnvekjandi. Fjöllin allt í kringum okkur virtust hærri en vanalega og þrúgandi. En við komumst ekki alla leið að göngunum því röndóttur vegatálmi lokaði veginum. Hann var vanalega bara notaður á veturna þegar allt var ófært þannig að þetta var afar óvenjulegt.

Við tálmann stóð maður í galla merktum Vegagerðinni. Hann gekk til okkar með útréttar hendur og kallaði til okkar að stoppa, sem við gerðum. Hann nálgaðist okkur alvarlegur á svip og tók sér stöðu á miðjum veginum beint fyrir framan okkur. Ég þekkti þennan mann ekki en á hjálminum hans stóð „Geir“. Hann var skeggjaður og stór, með stóra ístru.

Við vorum öll svo fegin að sjá einhvern fullorðinn að við byrjuðum að tala hvert í kapp við annað, til að reyna að útskýra fyrir honum hvað væri eiginlega í gangi. En Geir sýndi engin svipbrigði. Hann sagði í raun ekki neitt fyrr en við minntumst á að við værum á leiðinni til Ólafsfjarðar. Þá hristi hann höfuðið og tilkynnti okkur að það væri ekki í boði. Hann sagði að göngin væru lokuð út af umferðarslysi sem hafi átt sér stað fyrr um morguninn. Tveir flutningabílar höfðu klesst hvor á annan og lokað göngunum. Það hafði kviknað í þeim og allt.

Ég sá á Ingu og Davor að við vorum öll að hugsa það sama. Hvar voru sjúkrabílarnir? Eða lögreglan? Hvers vegna höfðum við ekki heyrt nein læti?

Inga hvíslaði að mér að hún fyndi enga reyklarlykt. Það var síðasta hálmstráið.

Ég var vanalega til friðs í skólanum og reifst aldrei við fullorðið fólk. En þessi

morgunn hafði reynt sérstaklega á skapið í mér og ég gat ekki hamið mig. Ég fór af hjólinu og strunsaði til Geirs. Ég ásakaði hann um lygar og skipaði honum að hleypa okkur gegnum göngin, því annars myndum við troðast fram hjá honum. En þegar ég var komin alveg að honum sá ég hversu ótrúlega sveittur hann var. Dropar héngu á skeggbroddunum og ennið á honum glansaði. Augun störfðu á mig og ég starði á móti, en hann blikkaði þeim ekki. Í raun hafði hann ekki blikkað augunum allt samtalið.

Ég hætti að tala þegar ég sá rauð fótspor á malbikinu allt í kring. Þau voru jafnstór og skórnir hans og hurfu út í grasið í vegkantinum. Það var engin rauð málning í kring eða neitt sem gæti útskýrt þetta.

Þögnin var aðeins rofin af andardrætti okkar þriggja. Svo virtist sem Geir væri stytta frekar en maður. Hann blikkaði ekki augunum. Hann andaði ekki.

Ég hélt aftur af öllum mínum löngunum til að öskra og flýja. Þess í stað bakkaði ég hægt að hjólinu, settist á það og sneri við.

Geir stóð einn eftir við vegatálmann, starandi á eftir okkur, hreyfingarlaus, umkringdur blóðugum fótsporum.

Inga var farin að snökta þegar við komum aftur í bæinn. Ekkert af okkur vissi hvað var í gangi og það var engin leið fyrir okkur Davor að útskýra fyrir henni hversu óþægilegur Geir hafði verið. Það var eitthvað alvarlegt að honum.

Við hjóluðum að bakaríinu til að gera eina lokatilraun til að sannfæra Jóa bakara um að hjálpa okkur en þegar við komum þangað var hann hvergi sjáanlegur. Hurðin var opin, kveikt var á ofninum en Jói var horfinn. Það voru engin verksummerki, engin fótspor, engin merki um átök. Hann var einfaldlega gufaður upp.

Davor var nóg boðið. Hann hafði aldrei lent í vandræðum sem foreldrar hans gátu ekki leyst. Það var næstum komið hádegi þannig að kannski væru þeir komnir heim. Við stukkum á hjólin og spændum upp að húsinu hans rétt hjá kirkjunni. Með Ingu í eftirdragi ruddumst við inn í eldhúsið beint í flasið á Mariju og Ivan, mömmu og pabba Davor. Þar sátu þau við eldhúsbordið með kaffi og köku í mestu makindum. Davor faðmaði mömmu sína að sér og þegar hún leit spurnaraugum á hann flæddi upp úr honum orðaflaumur á króatísku sem ég skildi ekki baun í. Hann var greinilega að segja henni frá blóðuga handafarinu og öllu fólkinu sem hvarf og símamastrinu og Geir í göngunum. Þegar hann lauk sér loksins af, móður og mäsandi, þá litu Ivan og Marija hvort á annað hissa á svip.

Hún lagði hönd á öxlina á Davor og sagði eitthvað á króatísku afar hægt og skýrt, líkt og hún væri að reyna að róa hann niður.

Ég og Inga skildum ekkert en vorum
dauðfegnar að vera allavega komnar
inn í hús þar sem allt virtist í lagi.

En undarlegt hljóð fangaði athygli Ingu.
Ég heyrði það ekki fyrr en hún togaði
í ermina á mér og benti á dyrnar inn í
stofu. Það var eins og lágur hósti.
Hann var taktfastur og rámur.

Hósti, pása, hósti, pása, hósti.

Forvitnin bar mig ofurliði. Meðan Davor
hlustaði á mömmu sína þá laumaðist
ég að stofudyrnum. Þær opnuðust
með lágu ískri og ég gægðist inn.
Það var dregið fyrir alla glugga og birtan
úr eldhúsinu myndaði upplýstan ferning
á gólfinu. Á eldgömlu mottunni fyrir
framan sjónvarpið sat kötturinn Filippus
hokinn. Hann sneri baki í mig og hristist
og skalf. Hann virtist vera að japla á
einhverju stóru. Slímug smjatthljóð
heyrðust milli hóstakastanna.

Mín fyrsta hugsun var að Davor hafði haft rétt fyrir sér, kannski var kötturinn veikur þrátt fyrir allt. Ég ætlaði að loka hurðinni og skilja hann eftir í myrkrinu, en þá varð eitthvað til þess að hann tók eftir mér. Hann hætti að skjálfa og sat grafkyrr í nokkrar sekúndur. Svo sneri hann sér við.

Heilinn á mér hringsnerist til að átta mig á því á hvað ég var eiginlega að horfa.

Það vantaði höfuðið á Filippus.

Út úr opnu svöðusárinu á hálsinum á honum stóðu þrír blóðugir fálmarar sem iðuðu út í loftið.

Og á gólfinu lá það sem hann hafði verið að éta. Það var höfuðið á honum. Kötturinn var að éta hausinn á sjálfum sér.

„EKKI FARA“

Ég stóð steinrunnin á ganginum. Ég gat ekki hreyft mig.

Blóðugir fálmararnir hans Filippusar hringuðust utan um höfuðið á gólfinu og sugu sig fasta með hræðilegum hljóðum. Skrokkurinn sneri sér til mín en það gat ekki verið að hann vissi af mér. Hann var hvorki með eyru né augu.

En Filippus kipptist til þegar Inga systir spurði hvað væri eiginlega þarna inni. Armarnir slepptu takinu á höfðinu og lyftust í áttina að okkur, iðandi eins og snákar. Ég teygði mig í hurðina eins varlega og ég gat. Hún lokaðist með lágum smelli og ég hörfaði inn í eldhúsið til að láta hin vita.

Davor var enn við eldhúsborðið hjá foreldrum sínum. Marija hélt um öxlina á honum og Ivan sat og hlustaði á þau tala

saman. Ég dró Ingu á eftir mér en gerði það svo harkalega að hún hrasaði og rakst í eldhúsborðið með miklum látum. Stútfullur kaffibolli valt um koll og innihaldið helltist beint í fangið á Mariju. Ég og Davor gripum andann á lofti, það var stórhættulegt að fá sjóðandi kaffi á sig. Ég stökk til og greip viskastykki til að þurrka hana en Marija virtist varla taka eftir neinu. Ég skildi ekkert í því fyrr en ég kom við blauta skyrtuna hennar.

Kaffið var kalt.

Ég áttaði mig samstundis á því að ekki var allt sem sýndist. Hvers vegna sátu þau hér með tvo bolla af köldu kaffi eins og allt væri í himnalagi? Ég fálmaði eftir höndinni á Ingu en heyrði þá skell berast innan úr stofunni. Filippus hafði kastað sér á dyrnar. Hann vildi komast út. Hræðilegt, skerandi öskur barst undan hurðinni og svo nokkrir skellir enn. Öskrin voru ólík öllum öðrum sem ég hafði heyrt.

Davor skildi ekki hvers vegna ég reyndi að toga hann með mér og streyttist á móti. Það var engin leið að útskýra hvað var inni í stofu eða hvað ég óttaðist að hefði gerst hérna. Eitthvað var að foreldrum hans. Það sama og hafði verið að Geir hjá göngunum. Þau voru svo undarlega kyrr. Þau blikkuðu ekki augunum. Þau sátu bara þarna.

Þá tók Marija til máls á íslensku. Hún leit beint á mig og sagði ráðum rómi: „Ekki fara.“

Davor veinaði af sársauka og ég sá mjóa fingurna hennar grafast inn í öxlina á honum. Hann reyndi að losa sig en hún hélt honum pikkföstum. Filippus kastaði sér aftur og aftur á hurðina og ég heyrði braka og bresta í henni. Fæturnir á mér vildu flýja en ég gat ekki skilið Davor eftir. Ég fann eitthvert afl innra með mér sem gerði mér kleift að rykkja honum frá henni. Við hrösuðum þvert yfir eldhúsið

og skulum svo harkalega á ísskápnnum að hann valt næstum um koll.

En hryllingurinn var rétt að byrja. Davor veinaði af skelfingu og ég sá að það vantaði aðra höndina á Mariju. Þessi hönd hélt enn um öxlina á Davor, hinum megin í herberginu.

Hann reyndi að ná henni af sér en hún herti gripið og út úr sárinu sullaðist svartur gröftur. Höndin var lifandi.

Inga greip um nafið á sér og orgaði eitthvað um hræðilega lykt en ég var of upptekin við að reyna að ná hendinni af Davor. Höndin kipptist til í sífellu og barðist á móti okkur meðan foreldrarnir fylgdust með. Ylvolgur gröfturinn sullaðist yfir okkur bæði og við kúguðumst og öskruðum. Hún var of sterk, það var engin leið að ná henni af Davor.

Það var tilviljun sem réði því að við losnuðum. Á bekknum fyrir aftan okkur var kaffivélin og það var enn kveikt á henni. Það sem hafði komið fyrir foreldra hans hafði greinilega gerst eftir að þau löguðu kaffið. Í slagsmálunum sveiflaðist höndin og lenti á sjóðandi heitri vélinni. Hræðileg lykt og skerandi öskur bárust úr henni og loksins sleppti hún takinu. Davor kastaði henni frá sér og saman hörfuðum við út. Það síðasta sem við sáum áður en við skelltum útidyrnunum á eftir okkur var kötturinn Filippus að brjótast út úr stofunni með slímuga griparmana iðandi, leitandi að mér.

Marija og Ivan sátu hreyfingarlaus eftir.

Ég hef ekki tölu á því hversu oft ég hef keppt í 400 metra spretthlaupi, en ég get ábyrgst það að ég hef aldrei hlaupið jafn hratt og þennan dag. Við hentumst niður götuna, Davor orðlaus af skelfingu, Inga hangandi aftan í mér. Hjólin voru gleymd og grafin í æsingnum og við sprettum úr spori á tveimur jafnfljótum eins langt í burtu frá húsinu og við gátum. Þetta gat ekki verið að gerast, þetta hlaut að vera martröð.

Við hlupum niður Hvanneyrarbraut, beygðum til hægri hjá sjoppunni og stefndum niður Snorragötu. Allar útidyr á húsunum í kring voru opnar og í þeim stóð fullorðið fólk. Þau horfðu á eftir okkur líflausum augum. Sum þeirra voru í blóðugum fötum. Ekkert þeirra sagði neitt.

Heilinn á mér var hættur að virka. Sama hvað ég reyndi að hugsa þá datt mér ekkert í hug. Hvert áttum við að fara?

Við hvern gætum við talað? Hvað áttum við eiginlega að gera?

Eins og vanalega var Davor með lausn á reiðum höndum, þrátt fyrir allt. „Stelum bíl!“ hrópaði hann þegar við skrönsuðum inn á bílastæðið hjá hótelinu. Ég kunni ekki á bíl en Davor hafði margsinnis sagt mér frá því að pabbi hans hafði kennt honum að keyra.

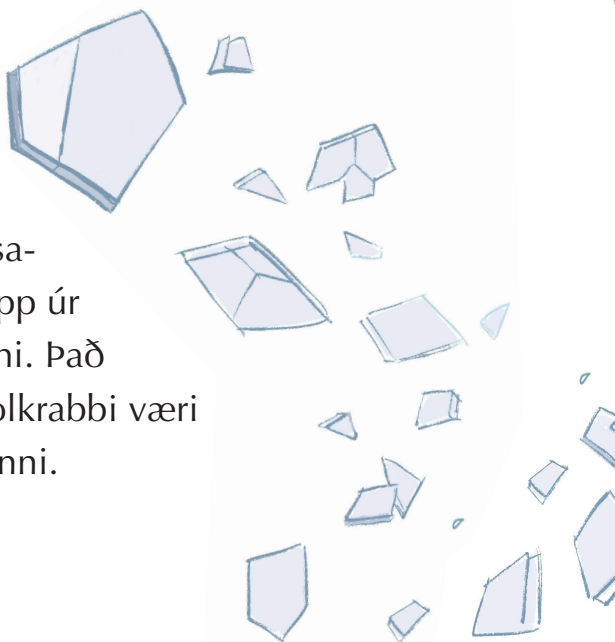
Það voru nokkrir bílar á stangli á bílastæðinu og flestir þeirra voru læstir. Við hömuðumst á hurðarhúnunum þar til við fundum einn sem var opinn. Það var fíni bíllinn hennar Þórdísar hótelstýru. Davor leitaði í örvæntingu að lyklunum og fyrir ótrúlega lukku fann hann þá milli sætanna. Hann stakk þeim í svissinn og vélin vaknaði til lífsins með miklum látum. Við Inga vorum að klöngrast hinum megin við bílinn þegar við heyrðum kunnuglega rödd.

„Þeir myndu ... þurfa að ... hirða ... líkin.“

Það var Þórdís hóteltýra. Hún stóð beint fyrir framan bílinn. Andlitið glansaði af svita og andardráttur hennar var hryglukenndur. Dökkt slím lak út úr erminni á jakkanum hennar og myndaði poll á gangstéttinni.

Við vorum öll frosin af ótta og gátum okkur hvergi hrært. Þórdís hafði alltaf verið óhugnanleg en nú leit hún út fyrir að vera fárveik. Hún leit á Davor og opnaði munninn til að segja eitthvað meira. En það kom ekkert hljóð.

Þess í stað ómaði
hár brestur
um alla
höfnina
og skyndilega braust risastór fálmarí upp úr kokinu á henni. Það var eins og kolkrabbi væri innra með henni.

Hann hringaðist um loftið og skaust svo af stað hraðar en auga á festi. Davor náði rétt svo að velta sér út úr bílnum. Fálmarinn braust gegnum rúðuna og mólvaði framsætið. Þórdís öskraði meðfram þessum slímuga óskapnaði og veifaði höndunum svo svarta gumsið þeyttist um allt.

Við þrjú hörfuðum út á Snorragötuna.
Hvert sem við litum sáum við fleira fólk
nágast, allt greinilega sýkt af því sama og
Þórdís. Við vorum umkringd.

En þá sáum við stóran sendiferðabíl koma
á fullri ferð innan úr bænum, flautandi og
blikkandi ljósunum. Við hlupum til móts
við hann með Þórdísi á hælunum, öskrandi
og veinandi. Bíllinn bremsaði í botn og
skrensaði rétt hjá okkur svo við gátum
klöngrast inn um opnar hliðardyrnar og
skellt á eftir okkur.

Skræk öskrin í Þórdísi ómuðu innan í
tómum sendiferðabílnum meðan við
fjarlægðumst bæinn. Við komum varla
upp orði af skelfingu. Ekki bara út af
skrímslunum.

Við stýrið sat Raggi.

ÓVÆNTUR BJARGVÆTTUR

Það var vægast sagt óþægilegt að veltast um aftan í sendiferðabílnum þegar Raggi tók hverja handbremsubeygjuna á fætur annarri. Á veginum var heill hellingur af kyrrstæðum bílum sem lagt hafði verið af handahófi, ýmist úti í kanti eða þvert yfir malbikið. Raggi brunaði með okkur norðurleiðina og sveigði ýmist til hægri og vinstri, milli þess sem hann stakk hausnum út um gluggann til að fullvissa sig um að enginn væri á eftir okkur.

Ég veit ekki hvað hræddi okkur meira – það sem við sáum í bænum eða að vera föst í bíl með Ragga. Hann var með silfur hring á hverjum fingri og upp eftir hálsinum á honum sást glitta í tattú. En það versta voru þessi stingandi, kolsvörtu augu. Við vorum öll í stórhættu.

Ég reyndi að ná sambandi við Davor til að sjá hvort hann hefði einhverjar hugmyndir, en hann starði bara fram fyrir sig, gjörsamlega í sjokki. Ég trúði því enn ekki að þetta hafi verið fjölskylda hans í raun og veru. Ég var sannfærð um að þetta hlyti að hafa verið einhverskonar afrit. Kannski voru þetta geimverur. Það hlaut að vera svarið.

Pegar síðasta húsið á svæðinu var horfið sjónum, þá snarbremsaði Raggi og stoppaði bílinn. Ég og Inga reyndum að opna afturdyrnar en þær voru allar læstar. Við gátum hvergi farið, við vorum innikróaðar. Raggi klöngraðist milli framsætanna eins og könguló og hélt á hræðilega hnífnum sínum. Hann var hrikalega langur og mjór og gnæfði yfir okkur. Ekkert okkar kom upp orði af ótta – meira að segja Inga, þótt hún sæi ekki hnífinn. Hún vissi af Ragga, eins og allir krakkarnir í bænum. Hún vissi hversu hættulegur hann var.

Hann virti okkur fyrir sér, eitt af öðru og kastaði svo einhverju bleiku í fangið á mér. Það var teiknibóla.

„Stingið ykkur í fingurgóminn.“ skipaði hann og otaði að okkur hnífnum.

Við þorðum ekki öðru en að hlýða.

Davor tók varla eftir því þegar ég stakk hann í vísifingurinn. Inga var of hrædd til að finna fyrir nokkru. Sársaukinn skaust gegnum höndina á mér leiftursnöggt en svo var hann búinn. Raggi gaf okkur merki um að sýna sér sárin og kinkaði svo kolli. Honum var sýnilega létt. Hnífurinn rann aftur ofan í vasann og svo settist hann aftur við stýrið.

Enginn sagði neitt í smástund en að lokum sneri hann sér við og andlitið á honum var allt teygt og skælt. Ég trúði þessu ekki, hann var að reyna að brosa til okkar. Það var eins og hann hafi aldrei gert það áður.

Hann tók til máls eins blíðlega og hann gat – sem var ekki mjög blíðlega.

Hann baðst afsökunar á því að hafa látið okkur stinga okkur í puttanna en hann varð að fullvissa sig um að við værum ekki eins og hinir bæjarbúarnir. „Blóðið í þeim er svart.“ sagði hann og benti á rauðu dropana á fingrum okkar þriggja.

Inga systir gat ekki hamið sig lengur. Hún emjaði og skældi og grátbað hann um að myrða okkur ekki. Ég reyndi að þagga niður í henni en hún barðist um og hrópaði að hún vissi að hann hafi verið í fangelsi fyrir morð. Þetta var það allra versta sem hún hefði getað sagt. Meira að segja Davor vaknaði til lífsins við þetta og starði skelfingu lostinn á Ingu kjaftaskjóðu.

En Raggi sagði ekki neitt. Hann hristi bara höfuðið og beið þar til Inga hætti að tala. Svo ræsti hann bílinn og keyrði af stað meðan hann sagði okkur sannleikann. Hann hafði ekki verið í fangelsi. Hann var bara í Reykjavík. Honum var kippt út úr Verkmenntaskólanum á Akureyri og

sendur suður í nokkra mánuði til að vinna á verkstæðinu hjá pabba sínum. Ástæðan var einföld: Mamma hans þurfti á fjárhagslegri hjálp að halda.

Hann var sjálfur óviss um hvers vegna allir þessir orðrómar höfðu farið af stað – mögulega vegna þess að hann keyrði um á mótorhjóli og hafði aldrei verið vinamargur. Satt best að segja fannst honum það frekar skítt að vera stanslaust undir grun í hvert skipti sem eitthvað fór úrskeiðis í bænum.

Okkur þremur leið frekar kindalega þarna aftan í sendiferðabílnum. Raggi var kannski ekki svo slæmur eftir allt saman. Og hann hafði jú bjargað þeim frá Þórdísi og hinu fólkinu.

Svo var annað: Hann vissi meira en þau.

Samkvæmt Ragga var þetta sýking. Á einhvern hátt hafði hún breiðst um bæinn á einni nóttu og náð til hvers einasta íbúa. Hann vissi ekki hvaðan hún kom, en hann

grunaði að hún hafði eitthvað að gera með þetta egg sem dregið var á land daginn áður. Hann hafði verið á fótum alla nóttina og séð fólk yfirgefa heimili sín í hrönnum, en aðeins hluti þeirra sneri aftur. Grunsemdir hans um að eitthvað væri í ólagi voru staðfestar þegar hópur af sjómönnum réðust á hann með hræðilegum klóm og ógeðslegum, beittum tönnum.

Hann sagði að allir sem væru sýktir væru tengdir. „Eitthvað er að stjórna þeim öllum.“ Hann hafði keyrt suður að Héðinsfjarðargöngum en lenti þar á vegatálmanum og Geir. Þess vegna vorum við á norðurleið núna. Við keyrðum meðfram sjónum og áður en við vissum af vorum við komin að Strákagöngum. Ég hafði alltaf verið smeyk við þessi göng. Þau voru svo þröng og dimm. Við brunuðum allt of hratt inn í þau og allt varð svart.

Davor kom þá með ansi góða spurningu. Hvers vegna vorum við fjögur ekki sýkt?

Raggi hugsaði málið í langan tíma áður en hann svaraði. „Kannski er unga fólkið ónæmt.“

Ekkert okkar var með betri hugmynd. Inga fór að babbla um að ungt fólk væri með hraðari brennslu og þess vegna værum við kannski frísk. Davor þuldi upp allar staðreyndir sem hann mundi um ónæmiskerfið. Ég sagði ekki neitt, heldur starði út um framrúðuna.

Davor og Inga voru komin á flug í umræðum sínum þegar bíllinn rakst utan í vegg og skrapaðist eftir honum. Gríðarlegt ískur skar í eyrun og við öskruðum öll en Raggi virtist ekkert heyra í okkur. Dökk skuggamyndin af honum starði út um gluggann með báðar hendur á stýri. En hann svaraði engu.

Bíllinn sveigði og nuddaðist utan í hinn vegginn. Rúður brotnuðu, neistar þeyttust yfir okkur og við heyrðum ekki öskrin í okkur sjálfum fyrir látum. Skyndilega

vorum við komin út úr göngunum og í eitt andartak sá ég Ragga baðaðan í ljósi. Munnvikið á honum var alsett svörtu slími. Hann starði út um gluggann en í stað augna voru tvö svört göt.

Bíllinn sveigði til vinstri, lenti á grjóti og velti.

Hring eftir hring þeyttumst við þar til bíllinn staðnæmdist loksins á hvolfi. Ég reyndi að halda meðvitund, ég varð að sækja hjálp.

En svartnættið tók yfir, sama hvað ég streyttist á móti.

ELSKU BÖRN

Það var farið að rökkva þegar ég rankaði við mér.

Ég lá ekki lengur á innanverðu þakinu á sendiferðabílnum hans Ragga. Ég var sitjandi með bakið í eitthvað kalt og hart. Þegar ég opnaði augun sá ég varla handa minna skil. Ég áttaði mig strax á því að ég var innandyra og að rýmið væri stórt. Tveir gluggar í fjarska hleyptu daufri kvöldskímunni inn og gerðu mér kleift að sjá útlínurnar á höndunum á mér. Um leið og ég hreyfði mig fann ég fyrir fjölmörgum skurðum og sárum eftir bílveltuna.

Ég þreifaði í kringum mig og fann fyrir Ingu systur og Davor sitjandi beggja vegna við mig. Davor var með meðvitund en Inga systir var enn að vakna úr rotinu. Hann var dauðfeginn að heyra að það væri í lagi með mig. Hann útskýrði fyrir mér að hópur

fólks hafi gripið okkur og borið okkur aftur inn í Siglufjörð. Hann var ekki viss um hvar þau voru en hann hafði sínar grunsemdir. Það voru ekki mörg hús af þessari stærðargráðu í bænum. Þetta hlaut að vera stóra bátahúsið.

Við sátum þarna í myrkrinu, skjálfandi á beinunum og reyndum að koma Ingu á lappir en hún babblaði bara þvoglumælt út í loftið. Áreksturinn hafði farið illa með okkur öll.

Skyndilega hrukku loftljósin í gang með háum smelli og risastórt herbergið lýstist upp. Við vorum vissulega í bátahúsinu. Það var stærðarinnar vöruskemma sem Síldarminjasafnið hafði breytt í sýningarrými. Ég þekkti þetta hús vel. Mamma hafði dregið okkur margsinnis þangað inn til að sýna okkur nýja muni í sýningunni. Yfir okkur gnæfðu tveir stórir bátar, hangandi í vírum úr loftinu.

Ég sá um leið að við vorum ekki ein. Allt í kringum okkur var fólk. Meðfram öllum veggjum stóð það og glápti á okkur tómum augum. Hvert sem ég leit sá ég þau. Svo virtist sem allur bærinn væri þarna samankominn. Fólk á öllum aldri, margir í blóðugum skyrtum, sumir klæddir í vinnugalla, aðrir í náttfötunum. Ég kannaðist við þau öll. En ég hafði aldrei óttast þau fyrir en nú.

Það versta var að Þórdís hóteltýra stóð fyrir innganginum. Risastóri fálmarinn stóð upp úr kokinu á henni og lá eins

og feitur ormur við fætur hennar. Andlitið á henni virtist hafa rifnað í tvennt til að gera pláss fyrir þessa nýju tungu. Það var hræðileg sjón.

En út úr skrifstofunni birtist óvænt von. Mamma mín. Lovísa.

Hún gekk ákveðin milli bæjarbúana án þess að kippa sér upp við ástandið á þeim og nam staðar fyrir framan okkur með hendur á mjöðmum. Eina ástæðan fyrir því að ég stökk ekki í fangið á henni var að ég vildi ekki gera neitt sem yrði til þess að áhorfendurnir vöknðu til lífsins. Ég ákvað að sitja sem fastast og sjá hvernig þetta þróaðist. Í huganum fór ég yfir allar útgönguleiðir og hvernig best væri að komast þangað öll fjögur.

En þá tók mamma til máls og ég vissi að þetta yrði ekki svo einfalt.

Frá fyrsta orði var skýrt að mamma var ekki hún sjálf. Röddin hennar var rám og skringileg, orðavalið var formlegt og tónninn

flatur. Þetta var það sem ég óttaðist mest. Mamma var sýkt eins og allir hinir. Ég man ekki nákvæmlega það sem hún sagði, ég var of hrædd til að fylgjast vel með. En ræðan hennar var eitthvað á þessa leið.

„Börnin góð. Bærinn okkar hefur orðið fyrir mikilli lukku. Góða gesti hefur borið að garði. Þeir vilja sameina okkur öll. Þeir vilja gera okkur hamingjusöm. Þeir vilja hjálpa okkur að verða bestu útgáfurnar af sjálfum okkur. Þeir vilja okkur vel. Sjáið hversu snögglega boðskapur þeirra hefur breiðst um þorpið. Lítið á nágranna ykkar, sjáið hvað þeir eru sáttir. Þessar framfarir áttu sér stað á sólahring. Getið þið ímynd- að ykkur hvernig landið allt mun líta út að viku liðinni?“

Ég fann Davor skjálfa af ótta við þessa hræðilegu tilhugsun. Raggi hafði rétt fyrir sér, þetta var sýking og hún var að breið- ast út. Ef ekkert yrði að gert, þá yrði allt landið undirlagt. Jafnvel allur heimurinn.

Út úr hliðarherbergi birtist maður. Hann ýtti á undan sér viðarkassa ofan á vörubretti og andaði í hryglukenndum bylgjum. Höfuðið og annar handleggurinn drógust á jörðinni á eftir honum því líkaminn var hálfvegis rifinn í tvennt. Samt hélt hann áfram. Ég þekkti hárið og leðurjakkann samstundis. Þetta var Raggi. Eða það sem var eftir af honum.

Viðarkassanum var komið fyrir hjá mömmu og lokinu lyft af honum. Hræðileg lykt gaus upp og Inga systir vaknaði loksins. Í kassanum var svarta eggíð. Það var óbreytt frá deginum áður, utan þess að það hafði opnast að ofanverðu. Eitthvað bleikt og slepjulegt iðaði þar ofan í og gaf frá sér skræk hljóð.

Ég reyndi að biðla til mömmu að hætta þessu og leyfa okkur að fara en hún hlustaði ekki á okkur.

„Við sýktum vatnið. Nokkur okkar eru á leiðinni yfir fjöllin í þessum töluðu orðum. Þau munu brjótast inn í hvert einasta vatns-

ból og fyrr en varir verður allt landið eins og við. En þið, elsku börn, ykkar bíður einstakt verkefni. Þetta egg er ekki lengur fýsilegur hýsill. Þið eruð ung og hraust. Þið eruð fullkomin.“

Við störðum vantrúa á þessa eftirlíkingu af mömmu okkar og trúðum ekki orðunum sem ullu upp úr henni. Eitthvað í egginu þurfti nýjan samastað. Það vildi vera innan í okkur.

Upp úr egginu bárust hræðileg, ólýsanleg óhljóð. Eitthvað bleikt og slímugt teygði sig upp fyrir skurninn og beraði fjölmargar raðir af hárbeittum tönnum. Það er engin leið að lýsa því hversu logandi hrædd við vorum. Við vorum innikróuð og fólkið sem við treystum mest ætlaði að troða þessum hryllingi upp í okkur.

Inga systir greip þá í mig og hvíslaði að mér að hún fyndi lykt af olíu. Í fyrstu skildi ég ekki hvers vegna það skipti nokkru máli, fyrir utan að ég fann ekki neina lykt sjálf.

En hún endurtók það nógu oft til að ég áttaði mig á því um hvað hún var að tala. Nefið á Ingu laug aldrei. Við sátum með bakið í stórar olíutunnur sem voru partur af sýningunni. Ég þekkti þær í sjón því mamma hafði sýnt okkur ógrynni af myndum af þeim þegar hún fékk þær. Þetta voru alvöru tunnur. Það gæti verið alvöru olía í þeim.

Höndin á Mariju hafði brugðist illa við hita. Kannski var von eftir allt saman.

Ég kraflaði mig á fætur og reyndi að losa tappann af tunnunni en hann var pikk-fastur. En Davor var mættur með lausnina, eins og vanalega. Hann hafði stolið hnífnum hans Ragga eftir veltuna. Af öllu afli rak hann hnífinn gegnum tappann og saman veltum við tunnunni um koll. Hrikalegur daunn gaus upp og olía rann yfir gólfið, alla leið að viðarkassanum með egginu. Áður en nokkur gat rönd við

reist var Davor búinn að fleygja kveikjaranum sínum í pollinn.

Rauðglóandi eldur gaus upp og áhrifin létu ekki á sér standa. Kvikindið innan í egginu skrækti hærra en áður og iðaði. Bæjarbúarnir, allir sem einn, féllu niður á hnén og öskruðu af sársauka þrátt fyrir að vera hvergi nærri logunum. Ég togaði Ingu á fætur og við settum stefnuna á útganginn.

Nokkrir bæjarbúar hlupu klunnalega að egginu og köstuðu sér á bálið til að vernda það. En um leið og þeir snertu logana rifnuðu líkamar þeirra sundur á hræðilegan hátt og allskyns armar og fálmarar brutust út. Hvert sem litið var sáum við fólk stökkbreytast. Svart blóð frussaðist yfir okkur og beittar klær klórðu til okkar. Svartur reykur skar í augun og lætin voru hræðileg en við héldum áfram að hlaupa.

Ógeðslegi fálmarinn hennar Þórdísar
skaust fram og reyndi að grípa okkur en
Davor var of snöggur. Hann beygði sig
og rak hnífinn á bólakaf í hann. Öskrin
í Þórdísi bergmáluðu og áður en við
vissum af vorum við komin út um dyrnar,
á harðaspretti eftir götunni og út á
bryggjuna.

Fyrir aftan okkur brann húsið og þetta
hræðilega egg.

En við vorum ekki sloppin enn.

HAFIÐ TEKUR

Logarnir breiddust hraðar um húsið en ég hafði þorað að vona. Kannski var það út af öllum gamla viðnum í bátunum, kannski var eggið svona eldfimt. Það er engin leið að vita það. Það eina sem skipti okkur máli var að komast sem lengst frá bátahúsinu.

Við flúðum út á bryggjuna og reyndum í örvæntingu að finna undankomuleið, en það voru engir bílar nálægt. Öskrin og skrækirnir voru óbærileg, reykurinn skar í lungun og allt virtist vonlaust.

Inga systir greip þá í Davor og spurði hvort pabbi hans væri ekki trillukarl. Davor jánkaði því ringlaður en hún togaði enn fastar í hann og spurði hvort báturinn hans væri ekki hérna nálægt. Gætum við ekki siglt honum út á sjó, spurði hún.

Það var rétt hjá henni. Davor hafði oft minnst á að hann hafi farið á sjó með pabba sínum. Hann hlaut að kunna að sigla. Davor kinkaði kolli, greinilega stressaður, og leitaði ringlaður að bátnum. Við Inga fylgdum í humátt á eftir honum meðfram bryggjunni meðan logar sprungu út um rúðurnar á bátahúsinu. Eldtungurnar teygðu sig í þakið. Það var tímaspursmál þar til húsið yrði alelda.

Litli, ljóti báturinn hans Ivan var bundinn við bryggjuna skammt frá. Ég hafði oft gert grín að honum til að pirra Davor – hann var eldgamall og að hruni kominn – en ég hafði aldrei verið jafn fegin að sjá neitt á ævinni. Ég og Inga börðumst við að losa landfestarnar meðan Davor stökk um borð og prófaði að setja hann í gang. Blessunarlega var vélin í honum það gömul að lykillinn var pikkfastur í svissinum. Eftir skamma stund var trillan farin að hósta og rymja og allt virtist vera á réttri leið.

En þá flæddi mannmergðin út úr bátahúsinu og það leið næstum yfir mig af skelfingu. Öll voru þau afskræmd, dettandi í sundur, með fálmara og allskyns útlími skagandi út úr svöðusárum. Sum eins og köngulær frekar en manneskjur. Þau öskruðu og hlupu eins hratt og þau gátu um bryggjuna í leit að okkur. Raggi var þarna. Jói bakari. Marija. Mamma mín. Elsku, aumingja mamma. Hún hafði aldrei gert flugu mein, hvers vegna þurfti þetta að hafa gerst? Vélin hrökk í gang og öll sem eitt litu skrímslin til okkar.

Davor var svo stressaður að hann vissi varla hvað hann hét. Hann ýtti á alla takka inni í stýrishúsinu en ekkert gerðist. Ég og Inga kláruðum að losa landfestarnar og komum okkur fyrir á trillunni og héldum fyrir eyrun. Það var ekkert meira sem við gátum gert, þetta var allt í höndum Davor.

Heill her af óskapnaði hljóp eftir bryggjunni með hræðilegum látum. Nánast ekkert var

eftir af fólkinu sem við þekktum. Þau voru flest orðin afskræmd.

En Davor kom okkur af stað í tæka tíð. Hann keyrði olíuna í botn og báturinn þeyttist áfram í þann mund er eitt skrímslið stakk sér fram af bryggjunni og rétt missti af okkur. Við Inga héldum hvor í aðra meðan við fjarlægðumst höfnina á fullri ferð og skildum þessa hryllingsmynd eftir.

Ég trúði ekki að við komumst lífs af. Ég trúði ekki að foreldrar okkar væru sýkt.

Svartur reykurinn úr eldsvoðanum varð smærri og smærri og áður en ég vissi af sá ég hann ekki lengur.

Síðan þá hafa liðið tveir dagar.

Vélin bilaði þegar við vorum komin út úr firðinum og það tók Davor heilan dag að finna út úr því hvernig ætti að laga hana. Það var þá sem ég byrjaði að hripa niður

hvað hafði gerst. Ég vissi að einhver yrði að gera það.

Þegar Davor náði loksins að koma okkur aftur af stað, þá var það orðið of seint. Við sigldum inn Eyjafjörð og sáum með eigin augum að Akureyri var ekki lengur örugg. Einhver hafði greinilega komist í vatnsból-ið og sýkt það. Við hættum okkur hvergi nærri höfninni, en við sáum gegnum kíki að það fólk sem eftir var á götunum stóð ýmist grafkyrrt eða skakklappaðist milli húsa.

Við sáum hvergi nokkur börn.

Í bjartsýniskasti ákváðum við að reyna að komast til Reykjavíkur til að vara sem flesta við. Við hefðum átt að vita betur. Báturinn gaf endanlega upp öndina skammt frá Ólafsvík og það var sama hvað við reyndum, hann fór ekki í gang. Við flutum þar um í dágóðan tíma, nógu skammt frá landi til að sjá bæinn, en of langt í burtu til að geta synt þangað.

Ég biðst forláts ef skriftin mín er orðin illlæsileg. Ég er niðri í lestinni ásamt Ingu systur og Davor er næstum búinn að ná að brjóta lásinn.

Kenning okkar um að börn gætu ekki smitast reyndist ekki vera á rökum reist. Vissulega virðist sýkingin þurfa lengri tíma til að smita ungmenni, mögulega út af hraðari efnaskiptum. En Raggi smitaðist á endanum, 19 ára gamall. Davor er nokkrum mánuðum eldri en ég. Og þegar hann breyttist, þá tók það af allan vafa.

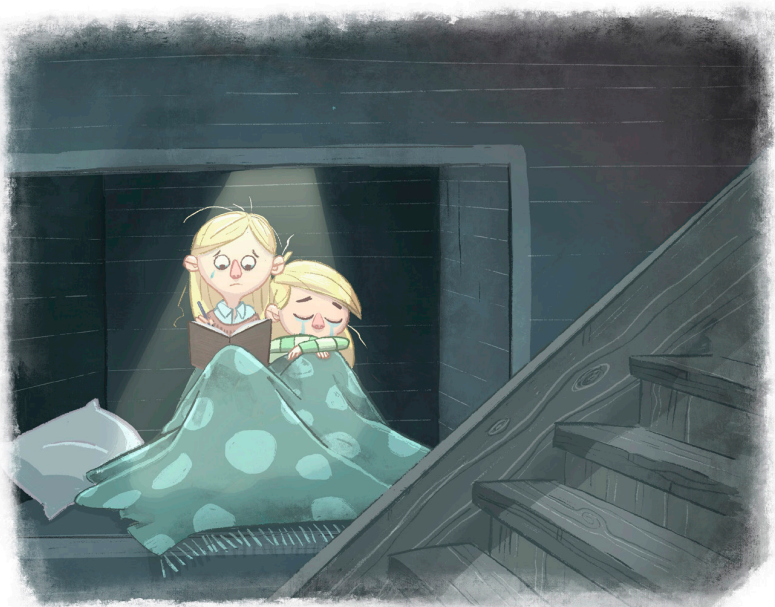
Við erum báðar sýktar. Og það er bara tímaspursmál þar til við breytumst. Skringilegar hugsanir eru farnar að ásækja mig. Minningar sem ég kannast ekki við. Kannski er sýkingin ekki svo slæm eftir allt saman.

Ástæðan fyrir því að ég vildi skrifa þetta bréf er sú að heimurinn verður að vita hvar þetta byrjaði allt saman. Það var ekki

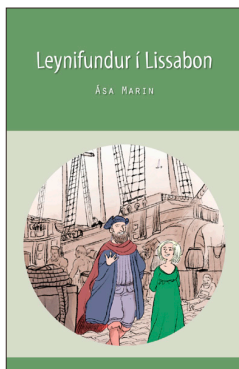
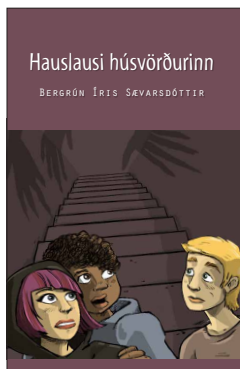
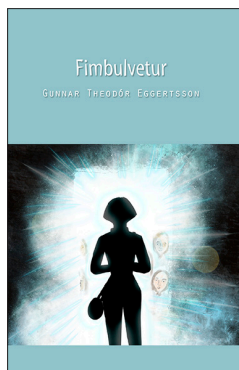
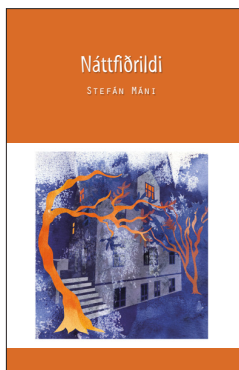
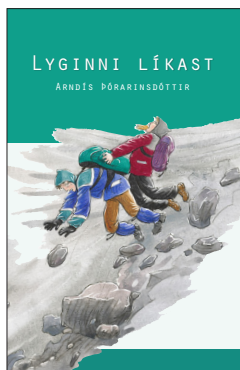
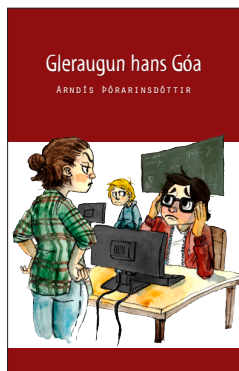
á rannsóknarstofu, það var ekki á fundi.
Það var á Siglufirði.

Sýkingin á uppruna sinn í eggjum sem er
annaðhvort eldra en nokkuð sem maður-
inn hefur áður fundið, eða hreinlega ekki
af þessum heimi. Uppgötvun þess mark-
aði endalok alls. Tilviljun réði því að það
kom að landi og engin leið er að segja til
um hvað það í rauninni var. Það er aðeins
eitt sem við vitum fyrir vís.

Það kom að norðan.

Bækur í sama flokki

Ísjaka rekur að landi í lok sumars í litlu sjávarþorpi fyrir norðan. Í ísnum leynist eitthvað hræðilegt og fyrr en varir er allt landið í hættu. Ekkert verður sem áður.

Höfundur sögunnar er Guðni Líndal
Benediktsson og myndskreytar eru
Ari Hlynur Guðmundsson Yates og
Lea Mylb.